on üks kõrge sanna.“ — Mäte, kui ta hingab, üües jälle kolmas, eks taewa rahho paista ta näo peält? ta jättis, minnes meile sedda märki. Kellele on temma kurja wastu teinud? Temma hinge rahho wõtko ükskord ka meie surma wallo!

„“ „“ „“

Nuttust kaub ello kärra,
Kätki woitleb hauaga;
Rahwas kaswab, õitseb ärra,
Tulleb, lähhäb lõpmatta.

Senna, tenna werri weab,
Kui ta meie soontes keeb,
Onnis, kes keik uenda seab,
Et woit waggadusse jääb.

3.

Köster Pritso.

(Aus dem Freimüthigen. 1805. Nro. 334, und 1806, Nro. 98.)

Mitto teeb palio head, ja ükski ei pea sedda asjaks — senni kui Jummal, otse kui sõrmega temma peäle, näitab. Selle pärrast, wagga innimenne! ärra wässi ial ärra, head teggemast, kui ka ükski sedda tähhele ei panne — kannata enninemne waewa, õigust noudes, kui et sa rõmo nõuad, mis so sõddame tunnistust waewab. Est Jummal nääb keik, ja sepär-